

2011-08-05

Tillbaka i arbete första veckan i augusti är min situation just nu lite trögstartat med varmt väder ute och semesterabstinensen gör sig tydligt påmind. I slutet på förra månaden hade vi styrelsemöte i Mora – i anslutning till Moracampen. Vi fick tillfälle att under lite lugna former tillsammans gå igenom både det som ligger lite bakom oss – förra tvååriga mandatperioden för styrelsen – och det som ligger framför oss. Vi är 3 nya i styrelsen så det kändes angeläget att datera upp de nya i styrelsen och skapa en gemensam referensram för det fortsatta arbetet. De nya styrelsekamraterna kommer att göra ett bra jobb, det kändes direkt i våra diskussioner.

På kvällen första dagen träffade vi deltagarna i Moracampen och den glädje deltagarna uppvisade var påtaglig. Blandningen av ålder, kön gav också en alldeles speciell och familjär känsla i träffen. På inlines gav sig sedan deltagarna iväg på en kvällstur genom Moraparken, förbi målgången för Vasaloppet och vidare på en stadstur genom staden. Det såg verkligen trevligt ut med en ringlande orm av åkare genom staden nu på inlines till skillnad från skidor som väl eljest annars är sinnebilden för masstart och åkare i staden Mora.

Vi från styrelse med ett undantag – Nisse hängde friskt med i gruppen åkare – tittade på tillsammans med nyfikna andra åskådare. Innan loppet gick av stapeln fick vi tillfälle att presentera oss för deltagarna och det var oundvikligt att inte beröra den tragiska händelse som bara en vecka innan hade ägt rum i Norge. När man står så där samlade med förväntan och glädje inför något man hoppats på kanske en längre tid och förstår att så där stod också ungdomarna på en ö i Norge den där dagen då en vettvilling dödade dem, blir kunskapen om att det har hänt, det som faktiskt har hänt, obegriplig. Hur kan man komma på en så helt obegriplig tanke som att urskilningslöst döda ungdomar samlade till gemenskap och fredlig glädje? Tanken svindlar, hur kan onsdan få ta grepp över tanke och handling på det sätt vi har bevittnat i Norge? Frågorna blir många men svaren har vi ännu inte. Men en sak blir tydlig för oss; Vi behöver mer markera avstånd från främlingsfientlighet och rasism i vardagen och ständigt hålla lågan brinnande för tolerans, demokrati och allas delaktighet i ett samhälle. Nu har vi fått se med vilken enorm styrka det norska samhället tog avstånd från de idéer som har väglett mördaren och vi har väl lite var och en med beundran noterat hur det norska folket har samlat sig i den mörka vecka som gick.

Men där är i vart fall en lärdom, denna styrka behöver vi också i vardagen, i vardagen mot krafter som står för främlingsfientlighet och rasism. Det finns också i vårt land de som företräder en främlingsfientlig hållning, ja det finns t.o.m. ett parti invalt i Sveriges Riksdag med en sådan hållning. På demokratisk väg invalt i riksdagen med ett budskap som går på tvärs med hela idrottsrörelsens grundidé, nämligen tanken om att alla skall få vara med. I anslutning till det allmänna valet förra året uppmärksammade jag i en krönika det faktum att ett sådant parti var på väg in i riksdagen och jag efterlyste idrottsrörelsens stämma och röst till detta faktum. Jag gjorde klart vad vi i vårt förbund står och att främlingsfientlighet och rasism inte tolereras. Tycker kanske att vi samlat i idrottsrörelsen kunde ha gjort mycket mer "väsen" i denna fråga än vad vi gjorde. Nu blev istället via EU ett eventuellt införande av "moms på korvförsäljningen" i klubbarna den stora frågan. Nog så viktigt men i perspektivet av att en av grundbultarna för svensk idrott – allas möjlighet att få vara med – fanns med i valet och kunde ifrågasättas som en konsekvens av ett partis politik vill jag nog hävda att vi kunde gjort bättre ifrån oss.

Roger Bodin